

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.154/2018/4. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. Pintér Miklós ügyvéd (cím) által képviselt felperes neve „f.a.” (cím) felperesnek - a dr. Pallagi Ádám ügyvéd (cím) által képviselt I.rendű alperes neve I. rendű és II.rendű alperes neve II. rendű, mindketten **zs.-i** (cím) lakos alperesek ellen szerződés hatálytalanságának megállapítása iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 5.P.21.285/2017/13. számú ítélete ellen az alperesek által 15. sorszám alatt előterjesztett és 16. sorszám alatt kiegészített fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi egyetemlegesen az alpereseket, hogy 15 nap alatt fizessenek meg a felperesnek 202 500 (kettőszázkettőezer-ötszáz) forint általános forgalmi adót tartalmazó 952 500 (kilencszázötvenkettőezer-ötszáz) forint fellebbezési eljárás költséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

A felperes jogelődje, a '**jogelőd neve**' 2009. március 23-án kölcsönszerződést kötött a **gazdasági társaság**-vel, melynek értelmében a hitelező egy éves futamidőre 33 500 000 forint kölcsönt biztosított a kft. részére. A szerződést az adós képviselőjében az önálló képviselői joggal rendelkező I. rendű alperes írta alá. A szerződés biztosítékeként kikötötték, hogy az I. rendű alperes 13000/24191 hányadban tulajdonában lévő **b.-i .11** helyrajzi számú ingatlanra, valamint a házastársával egymás közt egyenlő arányú tulajdonában lévő **zs.-i .92** helyrajzi számú ingatlanra jelzálogjog szerződést kötnek, és az I. rendű alperes a tartozásért készfizető kezességet is vállal.

A felperes jogelődje és az I. rendű alperes között ugyanezen a napon készfizető kezességi szerződés jött létre, amelyben az I. rendű alperes a fenti, a felperes jogelődje és a **gazdasági társaság** által kötött kölcsönszerződésből eredő tartozások megfizetésére vállalt készfizető kezességet. A szerződés értelmében, amennyiben az adós - a kft. - nem teljesíti a szerződés alapján fennálló bármely fizetési kötelezettségét, akkor az I. rendű alperes maga köteles teljesíteni, illetve a takarékszövetkezet jogosult az őt illető követelést közvetlenül az I. rendű alperestől behajtani.

Ugyanezen a napon kelt szerződéssel a kölcsönszerződés fedezeteként felajánlott ingatlanilletőségekre keretbiztosítéki jelzálogjogot kötöttek ki 38 000 000 forint erejéig.

A kölcsönszerződéshez, a keretbiztosítéki jelzálogjogot alapító szerződéshez és a készfizető kezességi szerződéshez kapcsolódóan - az azokban foglaltakkal azonos tartalommal - dr. **T. K. b.-i** közjegyző előtt az I. rendű alperes egyoldalú kötelezettségvállaló és tartozáselismerő nyilatkozatot foglaltatott közjegyzői okiratba. A közokiratban a fentieken túl a kölcsönszerződésből eredő kötelezettségek biztosítékaul a fent megjelölt biztosítékokon túl a perben nem álló **A. I. P.** kizárólagos tulajdonában lévő nyolc **b.-i** külterületi ingatlanra is jelzálogjogot alapítottak.

A kölcsön lejáratát 2010. december 31-ig, majd 2011. június 30. napjáig hosszabbították meg a szerződő felek.

A **gazdasági társaság** a kölcsönszerződésből eredő kötelezettségét sem a teljesítési határidő lejártáig, sem azóta nem teljesítette.

2011. július 1-jén az I. rendű alperes, mint ajándékozó és a II. rendű alperes - az I. rendű alperes lánya - mint megajándékozott között ajándékozási szerződés jött létre, amelyben az ajándékozó a kizárólagos, illetve részben tulajdonában álló 52 darab ingatlant ajándékozta a leányának. A szerződésben rögzítették, hogy az ajándékozásra a mezőgazdasági termelők gazdaság-átadási támogatása feltételeként került sor. A birtokba adás időpontját 2011. szeptember 1-jében határozták meg.

E szerződéseket megelőzően 2004. augusztus 24-én dr. **T. K.** közjegyzői okiratba foglalta **A. I. P.** tartozáselismerő nyilatkozatát. E szerint az Európa Terv és Agrárhitel Program keretében mezőgazdasági termelők részére nyújtott éven túli futamidejű szerződést kötött a felperes jogelődjével 90 000 000 forint összegre. E kölcsönszerződésből eredő fizetési kötelezettségek biztosítására több ingatlanon is jelzálogjogot alapítottak, így az I. rendű alperes tulajdonát is képező **b.-i ..36., ..40.,** valamint a **zs.-i .92** helyrajzi számú ingatlanokra.

E szerződéshez kapcsolódóan az I. rendű alperes által képviselt **gazdasági társaság** és **A. I.** között 2009. január 5-én megállapodás jött létre, mellyel a kft. a 90 000 000 forintos kölcsönből eredő tartozásokat 2009. január 1. napjától kezdődően, mint egyenes adós átvállalta.

A felperes módosított keresetében kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy az alperesek között 2011. július 1-jén létrejött ajándékozási szerződés vele szemben hatálytalan, mert az fedezetelvonó szerződés, és az azzal érintett ingatlanok átruházásával az I. rendű alperes a felperesnek 33 500 000 forint és járulékai tekintetében fennálló követelése kielégítési alapját elvonta. A II. rendű alperessel szemben előterjesztett kérelme arra irányult, hogy a bíróság annak tűrésére kötelezze, hogy a követelését az elajándékozott ingatlanokból kielégíthesse.

Az alperesek ellenkérelmükben a kereset elutasítását kérték.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperesek között 2011. július 1-jén létrejött ajándékozási szerződés a felperessel szemben hatálytalan. A II. rendű alperest annak tűrésére kötelezte, hogy a felperesnek az I. rendű alperessel szemben fennálló 33 500 000 forint tőke és ennek kamata, 5 612 243 forint ügyleti kamat és ennek kamata, 2012. május 29-ig lejárt 652 792 forint késedelmi kamat, 150 000 forint eljárási díj, 445 900 forint jogtanácsosi díj, valamint 10 400 forint egyéb költség megfizetése iránti követelését az alperesek között létrejött ajándékozási szerződéssel érintett, az ítélet rendelkező részében helyrajzi szám, területmérték, tulajdoni hányad alapján megjelölt ingatlanokból kielégíthesse. Kötelezte az alpereseket, hogy fizessenek meg a felperesnek 3 627 250 forint perköltséget.

Az ítélete indokolásában kifejtette, hogy a jogvita elbírálására a Polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) rendelkezései alkalmazandók. Idézte a Ptk. 203. § (1) és (2) bekezdését, hangsúlyozva, hogy a felhívott jogszabályi rendelkezések alapján a szerződés fedezetelvonó jellegének megállapításához három feltétel fennállta szükségeltetik: a felperesnek a szerződés megkötésekor fennálló követelése legyen a kötelezettel szemben; a szerződés e követelés kielégítési alapját elvonja; a szerződéssel szerző félnek ingyenes előnye származzon a jogügyletből.

Az első feltétel tekintetében rámutatott, hogy a felperes jogelődjének a 33 500 000 forint és járulécai tekintetében fennálló követelése 2011. június 30-án esedékessé vált, az alperesek pedig az ajándékozási szerződést 2011. július 1-jén kötötték meg, amikor a felperes követelése „fennálló követelésként” létezett.

Hangsúlyozta, hogy az ajándékozási szerződés ingyenes jogügylet, a szerződő felek közeli hozzátartozók, ekként a rosszhiszeműség, mint a fedezetelvonó szerződés megállapíthatóságának harmadik feltétele is fennáll.

A kielégítési alap elvonása körében utalt az 1/2011. (VI.15.) PK vélemény 4. pontjára, kiemelve, hogy a kielégítési alap elvonásának tényét a fedezetelvonó szerződés megkötésének időpontjára vonatkozóan kell vizsgálni. E vizsgálat körében annak van jelentősége, hogy a kötelezett szerződéssel nem érintett vagyona fedezetet nyújt-e a jogosult követelésére. Erre figyelemmel pedig a perben az I. rendű alperesnek kellett bizonyítania azt, hogy a 2011. július 1-jén megkötött ajándékozási szerződéssel érintett ingatlanok figyelmen kívül hagyásával is volt olyan vagyona, mely a készfizető kezesi kötelezettségének teljesítéséhez elegendő fedezetül szolgált.

Kifejtette, hogy az ajándékozási szerződés fedezetelvonó jellege megítélése szempontjából a jelzálogfedezetül is szolgáló ingatlanoknak - a **b.-i .11** helyrajzi számú és a **zs.-i .92** helyrajzi számú ingatlanok - nem volt jelentősége, mert a felperes jogelődje arra figyelemmel nyújtotta a 33 500 000 forintos kölcsönt a **gazdasági társaság** részére, hogy e biztosítékok mellett a készfizető kezességet vállaló I. rendű alperes ezen ingatlanai figyelmen kívül hagyásával is rendelkezik olyan mértékű vagyonnal, mely az adott esetben a tartozás kiegyenlítéséhez elegendő mértékű. Ebből következően nem tulajdonított jelentőséget a két ingatlan fedezeti értéke és az azokra vezetett végrehajtás során befolyt értékek közötti különbözetnek. Tényként megállapította ugyan, hogy a **b.-i .11** helyrajzi számú ingatlan 54 270 000 forintos értékben, a **zs.-i .92** helyrajzi számú ingatlan pedig 17 891 360 forintos értéken szolgált biztosítékkul és az előbbi értékesítése eredményeként 6 700 000 forint, az utóbbi értékesítésekor 8 156 000 forint folyt be a végrehajtóhoz. Megjegyezte, hogy maguk az alperesek nyilatkoztak akként, hogy életszerűtlennek tartják, hogy a két ingatlan becsértéke két év alatt, minden külső beavatkozás nélkül kevesebb, mint felére csökkent volna, valamint értékelte azt is, hogy a becsérték megállapítása ellen az I. rendű alperes nem tiltakozott.

Alapvetően találta az alperesek arra való hivatkozását, hogy a felperes, illetve jogelődje a hitelintézetekről és pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (Hpt.) 78. §-ában megfogalmazott felelős hitelezés, prudens működés elveinek figyelmen kívül hagyásával járt el, e kérdést ugyanis az alperesek közötti ajándékozási szerződés fedezetelvonó jellege megállapíthatósága szempontjából irrelevánsnak minősítette.

Megjegyezte, hogy a **zs.-i .92** helyrajzi számú ingatlant a perbeli követelés biztosítékaként figyelembe vették a szerződő felek, ám a felperes jogelődje és az I. rendű alperes közötti kölcsönszerződést biztosító jelzálogjog bejegyzését megelőző ranghelyen ez az ingatlan

jelzálogfedezetül szolgált az **A. I. P.** részére nyújtott 90 000 000 forint és járulécai kölcsön biztosítására. E tény pedig azt támasztja alá, hogy indokolt volt a felperes jogelődje részéről a **gazdasági társaság**-nek nyújtott hitel biztosítékeként más biztosíték, a készfizető kezesség megkövetelése az adóstól.

Az I. rendű alperes azon védekezésével kapcsolatban, hogy a jelzáloggal terhelt két ingatlana és a II. rendű alperes részére elajándékozott ingatlanok mellett meglévő további vagyona kellő fedezetül szolgál a készfizető kezességi kötelezettsége teljesítéséhez, megállapította, hogy az I. rendű alperes által megjelölt, e jogügyletekkel nem érintett két ingatlana, a **zs.-i ..85** helyrajzi számú és a **..7/3** helyrajzi számú ingatlanok végrehajtás alatt állnak. Az utóbbi ingatlanban az I. rendű alperes tulajdonában lévő hányad 87 000 forintos vételáron kelt el, míg az előbbi 450 000 forintos kikiáltási áron a határozat meghozatalakor is árverés alatt állott. E két ingatlan hányad nem nyújtott kellő fedezetet a 33 500 000 forintos kölcsön visszafizetésére.

Ugyanígy alaptalannak találta az I. rendű alperes arra való hivatkozását, hogy a tulajdonában volt ingatlanok után 2004. és 2017. között kapott mezőgazdasági támogatások összege szolgált volna fedezetül a kölcsöntartozás kiegyenlítésére. Az I. rendű alperes által ennek alátámasztására becsatolt táblázatból ugyanis nem találta megállapíthatónak, hogy a támogatásokat a **gazdasági társaság** vagy az I. rendű alperes kapta.

Az I. rendű alperes nyugellátását, annak alacsony mértékére figyelemmel, a többi vagyontárggyal együttesen sem ítélte olyannak, mely a készfizető kezesi kötelezettség teljesítéséhez elegendő fedezetet biztosított volna.

Elfogadta az I. rendű alperes pénzügyi intézménynél lekötött 2 640 000 forintos betétösszegét és az igazolt juhállomány 6 150 000 forintos értékét, ám ezeket még a többi vagyonelemmel együtt sem találta elégséges mértékű fedezetnek.

Az I. rendű alperes további hivatkozását, mely szerint vadászfegyverei jelentős értéket képviseltek, e nyilatkozat bizonyíthatatlansága miatt nem vette figyelembe.

Összességében úgy foglalt állást, hogy az I. rendű alperes nem bizonyította, hogy volt olyan mértékű vagyona, mely az ajándékozási szerződéssel érintett ingatlanok nélkül is elegendő lett volna a kezességből eredő kötelezettsége, azaz a teljes kölcsöntartozás megfizetésére.

Rámutatott, hogy annak az alperesi védekezésnek, mely szerint az ajándékozás az alperesek közötti gazdaság átadás körében történt, nem volt jelentősége. A felek jó- vagy rosszhiszeműsége körében lett volna jelentősége az ajándékozás céljának, ám ez a perbeli jogügylet ingyenességére figyelemmel adott esetben irreleváns.

Alaptalannak találta az I. rendű alperes hivatkozását arra, hogy őt nem szólították fel a teljesítésre, ezért helytállni sem tartozik. Hangsúlyozta, hogy a per tárgya nem a felperes, illetve jogelődje követelésének kezessel szembeni érvényesítése volt, hanem az alperesek közötti szerződés fedezetelvonó jellegének megállapítása, erre figyelemmel pedig a teljesítésre való felszólításnak nem volt relevanciája a jogvita elbírálása szempontjából.

Kiemelte, hogy nem foghatott helyt az alperesek azon védekezése, hogy a felperes követelése nem került még az „igény állapotába”, ugyanis legkésőbb a végrehajtási záradék kiállításával, és az I. rendű alperes által is ismert végrehajtási eljárás megindításával a követelés nyilvánvalóan az igény

állapotába került, ezt alátámasztja önmagában az, hogy a közjegyző a tartozásról szóló okiratot záradékkal látta el.

Alaptalannak találta azt a védekezést, hogy a készfizető kezesi szerződés 3. pontjából az következne, hogy a követelés csupán az I. rendű alperes nyugdíjából lenne behajtható. E szerződéses kikötés a 227/2006. (XI.20.) Kormányrendelet 6. § (3) bekezdés f) pontjának megfelelő megállapodás, s annak nyelvtani értelmezéséből sem vonható le olyan következtetés, hogy a szerződő felek abban állapodtak volna meg, hogy a kezesnek csak és kizárólag a nyugdíja szolgál a kielégítés alapjául.

Megjegyezte, hogy a felperes módosított kereseti kérelme nem tartalmazta az ajándékozási szerződésben szereplő d.-i **..28/1** helyrajzi számú ingatlant, ezért a Pp. 215. §-ában foglalt korlátra tekintettel ezen ingatlannal kapcsolatban a szerződés hatálytalansága nem volt megállapítható.

Kifejtette, hogy a felperes a követeléseösszességét megfelelő módon igazolta, azzal kapcsolatban az alperesek azon védekezését, hogy a felperes „rossz behajtási politikát folytatva”, a **zs.-i .92** helyrajzi számú ingatlan árverési vételárát nem megfelelően számolta el, nem találta megalapozottnak, figyelemmel arra, hogy a **gazdasági társaság** az **A.** I-vel 2009. január 5-én kelt megállapodással átvállalta a magánszemély 90 000 000 forint és járulékai tekintetében fennálló kötelezettségeinek teljesítését, a pénzügyi intézmény pedig a **zs.-i .92** helyrajzi számú ingatlan értékesítéséből befolyt vételárat a jelzálog ranghelyben előrébb álló ezen követelésbe számolta el, jogszerűen eljárva.

A Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pereszes alpereseket a felperes részére perköltség fizetésére. Perköltséggként a felperes által lerótt illeték összegét és a felperes képviselőjének munkadíját vette figyelembe.

Az ítélettel szemben az alperesek terjesztettek elő fellebbezést, amelyben kérték annak megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodsorban indítványozták a törvényszék határozatának hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság utasítását új eljárás lefolytatására, új határozat hozatalára. Érvelésük szerint az elsőfokú bíróság nem hívta fel az I. rendű alperest annak bizonyítására, hogy a **b.-i ..11** helyrajzi számú és a **zs.-i .92** helyrajzi számú ingatlanok figyelmen kívül hagyásával volt olyan mértékű vagyona, mely a kötelezettsége teljesítéséhez elegendő fedezetül szolgált. E felhívás hiányában ezirányú bizonyítási kötelezettségüknek nem tehettek eleget az elsőfokú határozat meghozataláig. Kiemelt jelentőséget tulajdonítottak annak, hogy a bíróságnak vizsgálnia kellett volna az ajándékozási szerződést kötő felek „tudattartamát”, vagyis azt, hogy rosszhiszeműség, illetve fedezetelvonási szándék vezette-e őket a jogügylet megkötésekor. E tekintetben jelentőséget tulajdonítottak a Hpt. 78. §-ában megfogalmazott banki felelősséggel kapcsolatos előírásnak. E körben figyelembe veendőnek tartották ugyanis, hogy a bank milyen értéken tartotta nyilván a jelzálogjoggal megterhelt ingatlanokat, azok ugyanis ezen értékbecslés tanúsága szerint bőven fedezetül szolgáltak a tartozás kiegyenlítésére, s e tény a jogvita megítélésekor álláspontjuk szerint nem volt figyelmen kívül hagyható. Rámutattak, hogy a törvényszék által is felhívott PK vélemény a fedezetelvonás feltételeként fogalmazza meg, hogy a jogosult követelése igény állapotba kerüljön a vitatott szerződés megkötésekor, mert az igény állapot hiányában fel sem merülhet a szerződés fedezetelvonó jellege. E tekintetben pedig jelentősége van annak, hogy a felperes, illetve jogelődje a teljesítésre az I. rendű alperest nem szólította fel, így a követelés nem volt „igény állapotban”.

A fellebbezés kiegészítése során kifejtették, hogy a készfizető kezesi szerződés 3. pontja az I. rendű alperes felelősségét a munkabérére és jövedelmére, adott esetben a nyugdíjára korlátozta, ez pedig a Ptk. által biztosított lehetőség volt, így jogellenesnek nem tekinthető. Megismételték a követelés igény állapotba kerülésével kapcsolatos álláspontjukat, hangsúlyozva, hogy a kezes teljesítéséhez szükségeltetett volna a pénzügyi felszólítása és arról való tájékoztatása, hogy az egyenes adós nem tett eleget fizetési kötelezettségének. Előadták, hogy a **gazdasági társaság** is kapott mezőgazdasági támogatást, ám az általuk előterjesztett okiratok azt igazolják, hogy az I. rendű alperes magánszemélyként részesült olyan mezőgazdasági támogatásban, amely fedezetül szolgált a tartozás kiegyenlítésére.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperesek költségben való marasztalását kérte. Érvelése szerint a Ptk. 203. § (2) bekezdéséből és a PK vélemény 4. pontjából következően az I. rendű alperesnek kellett volna bizonyítania, hogy a két zálogjoggal terhelt ingatlanon kívüli vagyona elegendő fedezetül szolgált a kezesi kötelezettsége teljesítéséhez. E bizonyítási kötelezettségről a bíróságtól tájékoztatást is kapott, ennek ellenére a kötelezettségének nem tett eleget. Álláspontja szerint téves az az alperesi érvelés, hogy vizsgálnia kellett volna a bíróságnak az alperesek tudattartamát, ugyanis a PK véleményből következően a szerződés ingyenességének ténye alapul szolgál a fedezetelvonó jelleg megállapításához, a jó- vagy rosszhiszeműségnek nincs jelentősége. Irrelevánsnak tartotta a Hpt. 78. §-ára való hivatkozást, alaptalannak a készfizető kezesi szerződés 3. pontja értelmezésével kapcsolatos alperesi álláspontot és azt az utalást is, hogy a követelése ne lett volna az igény állapotában, tekintettel arra, hogy végrehajtási eljárás volt folyamatban az I. rendű alperessel szemben az ajándékozási szerződés megkötésekor.

Az ítélet tábla a fellebbezést alaptalannak találta.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helytállóan állapította meg, abból megalapozott következtetéseket levonva törvényes döntést hozott, melynek indokaival is egyetért a másodfokú bíróság, azokat megismételni nem kívánja, csupán a fellebbezésben írtakra tekintettel hangsúlyozza az alábbiakat:

Az alperesek alaptalanul hivatkoznak arra, hogy nem voltak tisztában azzal, hogy milyen tényeket kell bizonyítaniuk sikeres védekezésük érdekében, erről a bíróságtól tájékoztatást nem kaptak. A 2016. szeptember 28-i tárgyalásról készült 15. sorszámú jegyzőkönyv tanúsága szerint a törvényszék eleget tett a Pp. 3. § (3) bekezdésében megfogalmazott tájékoztatási kötelezettségének, a feleket a jogszabály követelményeinek megfelelően tájékoztatta az őket terhelő bizonyítási kötelezettségről. Az alperesek ennek megfelelően igyekeztek is igazolni, hogy az ajándékozási szerződés megkötésekor az I. rendű alperes szerződéssel nem érintett vagyona elegendő fedezetül szolgált a kezesi kötelezettsége teljesítésére, ami igazolja, hogy tisztában voltak az őket terhelő bizonyítási kötelezettséggel, ám az az elsőfokú bíróság helytálló megállapítása szerint nem járt eredménnyel. A fellebbezésben nem hivatkoztak olyan bizonyítékra, amelyet a tájékoztatás elmulasztása miatt nem tártak a bíróság elé.

Helytállóan foglalt állást az elsőfokú bíróság a tekintetben is, hogy a **b.-i .11** helyrajzi számú ingatlanilletőség és a **zs.-i .92** helyrajzi számú ingatlanilletőség a perbeli kölcsöntartozás fedezeteként kötött kezesi szerződés körében nem volt figyelembe vehető. Ezen ingatlanilletőség, illetve ingatlan fedezeti értékét a felek az eljárás során nem bizonyították, az azonban kétségtelen, hogy az utóbbi ingatlan más, a perbeli tartozást megelőző követelés fedezetül szolgált, és az annak értékesítéséből befolyt összeget a pénzügyi a jogszabálynak megfelelően számolta el a **gazdasági társaság** által átvállalt, **A. I.-**féle tartozás csökkentésére.

Az ajándékozási szerződést kötő felek tudattartamával kapcsolatos okfejtés sem foghat helyt. Ezzel kapcsolatban az ítéltábla az elsőfokú bíróság által is felhívott PK vélemény mellett utal a Legfelsőbb Bíróság BH 1995. évi 458. szám alatt megjelent eseti döntésében kifejtettekre, mely a Ptk. 203. § (1) és (2) bekezdésével összefüggésben azt hangsúlyozta, hogy „a Ptk. fenti rendelkezései a hitelezőket károsító ügyletek viszonylagos hatálytalanságát két egymástól elkülönült esetben mondják ki. Az egyik esetben a szerző fél rosszhiszeműsége okán, mert tudott vagy tudnia kellett a szerződés kijátszásra irányuló jellegéről. A rosszhiszeműség miatti relatív hatálytalanság független attól, hogy az így szerződést kötő fél szerzése visszterhes volt-e, avagy sem. Hozzá tartozóival kötött szerződés esetén azonban a rosszhiszeműség, illetőleg az ingyenesség mellett vélelem szól. Más a jogi helyzet abban az esetben, ha az ingyenességet maga a szerződés rögzíti. Ez esetben irreleváns a szerző fél esetleges hozzá tartozói kapcsolata és az ennek alapján fennálló ingyenességi vélelem, mert az ellenszolgáltatás nélküli vagyonszerzést maga a szerződés tanúsítja. Az ingyenes szerző jó- vagy rosszhiszeműsége pedig azért közömbös, mert a törvény az így vagyonhoz jutót azért kötelezi helytállásra, mert őt vagyoni hátrány az ellenszolgáltatás nélkül szerzett dolog elvesztése folytán nem fogja érni”.

Az igényérvényesítés állapotába kerüléssel összefüggésben az ítéltábla az elsőfokú bíróság által kifejtetteket meghaladóan hangsúlyozza, hogy nem kétséges, hogy a felperes követelése az igényérvényesítés állapotában volt, ha nem is vált még esedékessé. A követelés az igény állapotába került a kezesi szerződés megkötésével, és esedékessé vált, amikor az I. rendű alperes „tudomására jutott”, hogy az egyenes adós, a **gazdasági társaság** nem teljesíti szerződéses kötelezettségét és nem fizeti vissza a tartozást. Ezzel kapcsolatban pedig az elsőfokú bíróság helytállón tulajdonított kiemelt jelentőséget annak a ténynek, hogy az egyenes adós ügyvezetője az I. rendű alperes.

A készfizető kezes teljesítésre való felszólítása csupán egy technikai aktus, annak elmaradása az alperesek közötti ajándékozási szerződés fedezetelvonó jellege megítélésénél közömbös.

A készfizető kezesi szerződés 3. pontjával kapcsolatos alperesi értelmezés téves, abból nem következik, hogy a készfizető kezes felelőssége csupán nyugellátása összegéig terjedne a hitelezővel szemben. A nyugdíj az egyéb vagyonelemekkel együtt, azok mellett szolgál fedezetül a tartozás kiegyenlítésére.

Az I. rendű alperes által megjelölt, személyére szólóan utalt földalapú támogatások megjelölt összege a mezőgazdasági termelés költségeire szolgál, és hogy az I. rendű alperes is annak tartotta, következik abból, hogy az összeget nem a kezesi tartozás törlesztésére fordította.

Az elsőfokú bíróság összességében megalapozottan, helytállón jutott arra a következtetésre, hogy az alperesek által kötött ajándékozási szerződés fedezetelvonó szerződés és az a felperessel szemben hatálytalan, ezért az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése és 254. § (3) bekezdése alapján lényegében helyes indokaira tekintettel helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező alperesek a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelesek a felperes részére a fellebbezési eljárási költség megfizetésére. E címen az ítéltábla a felperes képviselőjének munkadíját számolta el, melynek összegét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) és b) pontja, illetve (5) bekezdése, valamint a 4/A. § (1) bekezdése alapján állapította meg.

Debrecen, 2018. március 29.

Dr. Csiki Péter s.k. a tanács elnöke, Dr. Veszprémy Zoltán s.k. előadó bíró, Dr. Gárdosi Judit s.k. bíró

A kiadmány hiteléül:

- kiadó -